

[Socialministeren.]

tænkning, når talen er om, hvem der skal betale udgifterne, og der er andre ærede medlemmer, som har nævnt det samme problem.

I socialministeriet har vi ment det rigtigt, at udgifterne afholdes efter de regler, der er gældende, således at $\frac{23}{70}$ bæres af den mellemkommunale refusion, $\frac{21}{70}$ af den fælleskommunale udligningsfond og $\frac{21}{70}$ af opholdskommunen. Det er klart, at man altid kan diskutere, om det nu er den rigtige fordeling af udgifterne, men jeg har altså ikke ment at kunne fravige de regler, der gælder nu for fordeling af udgifterne. Man må jo altid huske på, at når udgifter flyttes bort fra et sted, så er der et andet sted, pengene skal tages fra. Derfor vil jeg mene, at når vi beholder den retningslinie, der hidtil har været gældende, vil det være forståeligt.

Jeg kan sige til det ærede medlem hr. Sønderup, at der ikke skal finde en fordeling sted, som bliver til skade for kommunerne i forhold til den bestående. Det er de retningslinier, vi hidtil har fulgt på dette område, som følges videre.

Det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen omtalte forskellige tekniske enkeltheder i forbindelse med lovforslaget, spørgsmål, der, som også det ærede medlem sagde, kan drøftes i et udvalg, som jeg selvfølgelig gerne vil give alle de ønskede oplysninger. Jeg har nu almindeligvis forstået det sådan, at hvis nogen af de patienter, der er tale om, får enten invaliderente eller aldersrente, skal de selvfølgelig have alders- eller invaliderenten, og den supplerende hjælp, som de så skal have, skulle de have efter de nye regler. Men vi kan jo diskutere problemerne nærmere i udvalget.

Det ærede medlem hr. Svend Jørgensen spurgte, om det er tuberkulosestationen eller det sociale udvalg, der skal skønne. Det vil vel i praksis forme sig sådan, at det er tuberkulosestationen, eller altså lægerne, der påviser, hvilken hjælp de pågældende trænger til, og at det så, sådan som det også er nu, bliver det sociale udvalg, der giver den hjælp, der skal til, tagende hensyn til de pågældendes økonomiske forhold. Det er de retningslinier, der hidtil er blevet fulgt, og når vi udvider den hjælp, der ydes, mener jeg, at det må være det sociale ud-

valgs skøn, der bliver det afgørende, og lægerne, der siger, hvilken trang der faktisk er tilstede.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen spurgte mig: Hvad er forklaringen på, at der indskrænkes, når talen er om undersøgelse af tuberkulosepatienter — altså den nuværende tuberkuloseundersøgelse? Nu er det et område, som ikke hører ind under socialministeriet, men jeg skal gerne gøre min kollega indenrigsministeren bekendt med det spørgsmål, der er stillet her, og jeg skal også give det ærede medlem et svar, selvom det ikke bliver her fra talerstolen — vi kan jo tale om det.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen var betænkelig ved skønnet fra det sociale udvalgs side. Jeg indrømmer gerne, at der i et skøn kan være forskellige opfattelser, men det er min tro, at de sociale udvalg, når talen er om bekæmpelse af tuberkulosen, vil afgive deres skøn såvel efter de regler og retningslinier, som vi her fastlægger, som efter de retningslinier, der har en vis almen karakter, så at der vil blive afgivet skøn efter såvidt muligt ensartede retningslinier.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen nævnte forskellige af de forhold, som er foreslået gennemført i betænkningen. Disse forhold er til overvejelse i de forskellige ministerier, hvis område de hører ind under. I denne forbindelse vil jeg gerne understrege, at betænkningen om efterforsorg for tuberkulose er afgivet til indenrigsministeriet, og en del af de ting, det ærede medlem nævnte, er til behandling i indenrigsministeriet; arbejdsdirektoratet henhører under arbejdsministeriet, og det område, som hører ind under socialministeriet, er det område, som vi har beskæftiget os med her i dag. Hvad dette angår, har alle ærede ordførere vist den største villighed til at gennemføre lovforslaget, der altså tager sigte på at give tuberkuloseramte medborgere en hjælpende hånd, først og fremmest til gavn og helbredelse for dem selv, men også til gavn for det samfund, de tilhører. Jeg takker for tilslutningen til lovforslaget og håber på en hurtig behandling i det udvalg, der nu tænkes nedsat.

Ragnhild Andersen: Jeg vil gerne takke den højtærede socialminister for det tilsagn, han har givet om at lade spørgsmålet om, hvad